

НЕОБХОДИМО ПРЕДИСЛОВИЕ

Това изследване наистина се нуждае от ред уговаряния. Защото то е навременно появило се и вече доста закъсняло: във вид на докторска дисертация бе завършено в края на 1997 г. под доста по-строгото и целенасочено заглавие „Знак и символ в поезията на Яворов“, но сега, когато е мислено като книга, новият наслов – „Яворов. Археология на автора“, – е опит да се експлицира същинското генеративно ядро на дисертационния труд, което е, малко или много, едно надмогване на семиотичната проблематика чрез метода на генетичната критика.

Всеки труд, въпреки упоителната радост, с която се пише, дочаква своето надживяване – момента, когато пишещият го се отчуждава от него, неизбежно излиза от неговата проблематика или поне вече я изживява по различен начин. Въсщност, това не е свързано толкова с остаряването на самия труд или на самия тип писане, колкото с остаряването на пишещия. Казано в кръга на утешителните иронии, книгата „Яворов. Археология на автора“ е сантиментално завръщане към времето на младостта, когато се изгражда маниерът на работа, който в една или друга степен те предопределя като изследовател, озоваваш се в обетованата земя на своите търсения и рискове, писането ти попада в някаква парадигма, сдобиваш се или те сдобиват с претенциозен етикет „структуралист“, „текстуалист“, „затворен читател“ и т. н. И колкото и да се опитваш по-сетне да размиеш идиосинкразиите на своя почерк, впускайки се в нови зони на писането, толкова повече дълбаеш в ранните си специфики – текстовете ти стават емблематични именно за даден тип писане, откъдето изтръгване-